

Република Србија
УПРАВНИ СУД
18 У 16593/14
08.09.2017.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Џакула, председника већа, Слађане Бојовић и Радојке Маринковић, чланова већа, са судским саветником Мирелом Костадиновић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиле А.А. из ..., ..., са боравиштем у ..., ул. ..., ..., поднетој против Дирекције за унутрашње пловне путеве „Пловпут“, Београд, Француска бр. 9, ради поништаја решења број: 263/6-7 од 11.10.2010.године, у предмету престанка радног односа, у нејавној седници већа одржаној дана 08.09.2017.године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиле за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем, коначним у управном поступку утврђује се да тужилци, државном службенику, у звању референта, који је радио на пословима радног места за обрачун плата, накнада и других примања утврђеног под редним бројем 75. Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Дирекцији за унутрашње пловне путеве “Пловпут”, број 17/3-5 од 20.12.2007. године, престаје радни однос у Дирекцији за унутрашње пловне путеве “Пловпут”, дана ... године. По престанку радног односа тужилца оставарује право на отпремнину за сваку навршену годину рада у радном односу у висини трећине њене плате, с тим да се под том платом сматра њена просечна месечна плата, која јој је исплаћена за последња три месеца која претходе месецу у коме је донето Решење о нераспоређивању. Тужилца има право на накнаду за случај незапослености код Националне службе за запошљавање у складу са законом. Ово решење је коначно.

Тужилца је дана 17.01.2011. године поднела Првом основном суду у Београду тужбу ради поништаја решења о престанку радног односа донетог од стране Дирекције за унутрашње пловне путеве “Пловпут” број 263/6-7 од 11.10.2010. године, враћања тужиле на рад и накнаде штете у виду изгубљене зараде за период од августа 2010. године до јуна 2012. године, као и исплату припадајућих доприноса.

Решењем број 12 П1 89/14 од 11.07.2014 године Први основни суд у Београду се огласио стварно ненадлежним за поступање у делу тужбеног захтева за поништај решења о престанку радног односа тужиле донетог од стране Дирекције за

унутрашње пловне путеве “Пловпут” број 263/6-7 од 11.10.2010. године и предмет доставио Управном суду као стварно и месно надлежном суду, у коме је наведена тужба, дана 24.12.2014. године, заведена под пословним бројем 18 У 16593/14.

У тужби тужила оспорава законитост решења туженог органа, наводећи да тужени приликом доношења решења није применио критеријуме утврђене законом и Колективним уговором, те да јој је радни однос престао супротно прописима о раду. Указује да доношењем новог Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места тужени није водио рачуна да тужила буде распоређена на одговарајуће радно место, водећи рачуна о пословима које је радила, нити јој је понуђено да буде премештена на друго радно место, па и ниже, а које одговара њеној стручној спреми, па тек када исцрпи све могућности за распоређивање, одлучи о њеном радно-правном статусу. Указује да је у Одсеку у коме је радила било других радних места на која је могла да буде распоређена, будући да је испуњавала све законом прописане услове, али да за то није постојала воља послодавца. Предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи, те обавезе туженог да јој накнади трошкове спора.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно одредби члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Правилно је, по оцени суда, поступио тужени орган када је након спроведеног управног поступка, у коме није било повреда правила поступка и након потпуно утврђеног чињеничног стања, правилном применом члана 131. став 1. тачка 3) Закона о државним службеницима („Службени гласник РС“, бр. 79/05...104/09) а у вези са чланом 138. став 3. истог закона одлучио да тужили, као државном службенику, престаје радни однос по сили закона данагодине. Ово стога што се из доказа у списима предмета неспорно може утврдити да је решењем Дирекције за унутрашње пловне путеве „Пловпут“ број 236/6 од 02.07.2010.године тужили утврђен статус нераспоређеног државног службеника и то почев од 17.08.2010.године. У списима предмета налази се и решење Жалбене комисије Владе, као другостепеног органа, број 795-112-01-00417/2010-01 од 17.09.2010.године којим је одбијена, као неоснована, жалба тужиле изјављена против наведеног првостепеног решења, а тужба тужиле поднета Управном суду ради поништаја тог другостепеног решења, пресудом 6 У 29080/10 од 08.12.2011. године одбијена.

Одредбом члана 131. став 1. тачка 3. Закона о државним службеницима прописано је да државном службенику престаје радни однос по сили закона ако је нераспоређен а не буде премештен на друго радно место наредног дана од протеча два месеца откад је постао нераспоређен, а одредбом члана 138. став 3. истог закона утврђено је да нераспоређеном државном службенику престаје радни однос ако у року од два месеца не буде премештен у други државни орган.

Код оваквог чињеничног и правног стања ствари правилно је, по оцени суда, одлучио тужени орган да тужили по сили закона престаје радни однос дана 18.10.2010.године, као првог наредног дана након истека рока од два месеца од када је

остала нераспоређена, а није премештена на друго радно место нити у други државни орган.

Суд је ценио наводе тужбе којима тужила оспорава законитост решења туженог органа указујући да у поступку доношења истог тужени није правилно применио критеријуме утврђене законом и Колективним уговором, нити јој је понуђено друго радно место, али налази да ови наводи нису од утицаја на другачију одлуку у овом предмету. Ово стога што је решење о престанку радног односа, које се доноси на основу члана 131. став 1. тачка 3. Закона о државним службеницима решење декларативне природе, дакле решење којим се не утврђују права и обавезе већ се само констатује да је наступио законом прописан услов за доношење решења о престанку радног односа.

Суд је, такође, имао у виду истакнути приговор неблаговремености поднете тужбе, али налази да је исти неоснован. Наиме, како се рок за подношење тужбе рачуна од дана када је оспорени акт достављен странци, а у списима предмета достављеним уз одговор на тужбу се не налази и доказ о уручењу оспореног решења тужили, то, у конкретном случају, није било места одбачају тужбе као неблаговремене.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

Суд је одбио захтев тужиле за накнаду трошкова спора, с обзиром на успех тужиле у спору, па је сходном применом одредаба члана 150. и 153. став 1. Закона о парничном поступку, које се примењују на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 08.09.2017.године, 18 У 16593/14

Записничар,
Мирела Костадиновић,с.р.

Председник већа-судија,
Гордана Цакула,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић